2000-2 i 4-RE

CAUSA 2000-2 i 4-RE

Números de registre: 37-2000 i 60-2000. Recurs d'empara

SENTÈNCIA DEL DIA 12 DE MAIG DEL 2000

BOPA núm. 25, de 17 de maig del 2000

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el dia 8 de febrer del 2000 per la representació processal del Sr. Antoni Cachafeiro Filloy, mitjançant el qual va interposar recurs d'empara contra els autes de data 22 de setembre i 9 de desembre de 1999, dictats pel president del Tribunal de Corts, per haver-se pogut produir una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, i atès que sol·licita al Tribunal Constitucional que dicti sentència "anul·lant l'Aute del President del Tribunal de Corts de data 22 de setembre de 1999 confirmat per l'Aute del President del Tribunal de Corts de data 9 de desembre de 1999 i retornant les actuacions en el moment del procediment penal en el qual corresponia al President del Tribunal de Corts resoldre el recurs d'apel·lació contra la decisió del Batlle Instructor d'arxivar els autes penals derivant de les Diligències Prèvies núm. 485-4/98";

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el dia 24 de febrer del 2000 per la representació processal del Sr. Antoni Cachafeiro Filloy, mitjançant el qual va interposar recurs d'empara contra els autes de data 9 de desembre de 1999 i 7 de febrer del 2000, dictats pel president del Tribunal de Corts, per haver-se pogut produir una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, i atès que sol·licita al Tribunal Constitucional que

dicti sentència "anul·lant l'Aute del President del Tribunal de Corts de data 9 de desembre de 1999 i 7 de febrer del 2000, i retornant les actuacions en el moment del procediment penal en el qual corresponia al President del Tribunal de Corts donar audiència a aquesta part i a les demés parts del procés, facultant el compareixent a formular el corresponent escrit d'al·legacions en el termini assenyalat per a protegir els seus drets constitucionals";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist el Codi de procediment penal;

Vista la Llei transitòria de procediments judicials;

Vista la Llei qualificada de la Justícia;

Vistos els informes del Ministeri Fiscal de data 2 de març del 2000;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional de data 14 de març del 2000, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara interposat per la representació processal del Sr. Antoni Cachafeiro Filloy;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el dia 24 de març del 2000 per la representació processal de la societat Tallers Jollba, SA;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el dia 27 de març del 2000 per la representació processal del Sr. Antoni Cachafeiro Filloy;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les representacions processals de les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pere Vilanova Trias;

Antecedents

Primer

El dia 3 de maig de 1998, el Sr. Antoni Cachafeiro Filloy va comprar a la societat espanyola Tallers Jollba, SA un remolc, que va pagar mitjançant un xec. Pocs dies després, el remolc va perdre una roda i va provocar un accident que li va causar essencialment danys materials. El comprador es va posar en contacte per telèfon amb el representant dels Tallers Jollba, SA, que es va desinteressar de l'assumpte.

El Sr. Antoni Cachafeiro va fer oposició al pagament del xec i va enviar una carta certificada al venedor demanant que es fes càrrec dels perjudicis experimentats i avisant-lo que es consignava judicialment l'import del preu a l'INAF.

Segon

Amb data 29 de juliol de 1998, la representació processal de la societat Tallers Jollba, SA va presentar querella criminal contra el Sr. Antoni Cachafeiro per delicte major d'emissió de xec amb contraordre de pagament tipificat a l'article 249.3 del Codi penal.

La Batllia va convocar el Sr. Antoni Cachafeiro per notificar-li el contingut de la querella i el dia 10 de setembre de 1998, aquest va dipositar, a la Batllia, a disposició del querellant l'import del xec.

Tercer

Amb data 26 d'octubre de 1998, la representació processal del Sr. Antoni Cachafeiro va presentar davant la Secció Civil de la Batllia demanda d'embargament preventiu dels béns i drets embargables de la societat Tallers Jollba, SA per garantir el pagament de la quantitat de 400.000.-

PTA, a més dels interessos legals i costes judicials.

Amb data 28 d'octubre de 1998, el batlle de la Secció Civil va dictar aute d'embargament.

Quart

El batlle instructor de la causa penal va emetre una ordre d'abonament del xec, motiu de la querella, a nom del representant de la societat Tallers Jollba, SA, i posteriorment va dictar un aute, de data 10 de novembre de 1998, que ordenava l'arxiu de les diligències prèvies, després de la consignació de l'import del xec esmentat a la caixa de dipòsits judicials de la Batllia, a disposició de la secció competent en la tramitació de la causa B-1469-7/98 en el marc de la qual ha estat sol·licitat l'embargament de la dita quantitat.

Cinquè

Amb data 3 de maig de 1999, la representació processal de la societat Tallers Jollba, SA va formular recurs d'apel·lació contra l'aute de la Secció Penal de la Batllia de data 10 de novembre de 1998, mitjançant el qual en sol·licitava la revocació i també el processament del Sr. Antoni Cachafeiro.

Sisè

Mitjançant aute de data 22 de setembre de 1999, el president del Tribunal de Corts va decidir revocar l'aute d'arxiu del batlle instructor, anul·lar l'ordre d'abonament del xec i remetre aquest xec a la part querellant als efectes de l'aplicació de l'excusa absolutòria de l'article 251 del Codi penal.

Setè

Amb data 5 d'octubre de 1999, la representació processal del Sr. Antoni Cachafeiro Filloy va formular demanda de nul·litat d'actuacions, prevista a l'article 18 bis de la Llei transitòria de procediments judicials, davant el president del Tribunal de Corts, al·legant la vulneració del dret a la jurisdicció reconegut a l'article 10 de la Constitució.

En el seu escrit, la representació processal del Sr. Antoni Cachafeiro Filloy, manifestava que part de l'aute de data 22 de setembre de 1999, concretament l'anul·lació de l'ordre d'abonament i el lliurament d'aquest xec al seu beneficiari, vulnera l'article 10 de la Constitució "puix que impedeix l'execució d'un Aute d'embargament preventiu de data 28 d'octubre de 1998 deixat ferm per l'embargat en el judici civil de referència B-1469-7/98, el que és motiu de nul·litat".

En el mateix escrit, el recurrent sol·licitava audiència per formular al·legacions.

Vuitè

Mitjançant aute de data 9 de desembre de 1999, el president del Tribunal de Corts va acordar desestimar la demanda de nul·litat formulada contra l'aute de data 22 de setembre de 1999.

El president del Tribunal de Corts va declarar que "l'Aute impugnat posava de relleu que el Sr. Cachafeiro no podia a la vegada prevaldre's del pagament del xec per beneficiar-se de l'excusa absolutòria de l'article 251 del Codi penal i abans que els fons siguin remesos al beneficiari del xec fer embargar aquest pagament. (...) l'aute que evita un frau a la llei penal d'ordre públic per vies de subtileses processals no vulnera doncs cap dret a la jurisdicció, havent-se de recordar que el pagament amb xec equival segons el legislador a un pagament en efectiu i que el Sr. Cachafeiro té al seu abast totes les accions civils per queixar-se de l'eventual inexecució del contracte".

També va considerar que "el termini sol·licitat pel recurrent per formular al·legacions correspon a les altres parts al procés segons l'apartat 3 de l'article 18 bis de la Llei de modificació de la Llei transitòria de procediments".

Novè

Amb data 2 de febrer del 2000, la representació processal del Sr. Antoni Cachafeiro Filloy va formular novament demanda de nul·litat contra l'aute de data 9 de desembre de 1999, prevista a l'article 18 bis de la Llei transitòria de procediments judicials, davant el president del Tribunal de Corts, al·legant la vulneració del dret a la jurisdicció reconegut a l'article 10 de la Constitució.

En el seu escrit manifestava que la desestimació de la seva demanda de nul·litat anterior "vulnera el dret fonamental a la jurisdicció reconegut i protegit per l'article 10 de la Constitució, puix no ha

permès a aquesta part presentar les seves al·legacions d'acord amb l'article 18 bis apartat 3r de la Llei de modificació de la Llei transitòria de Procediments judicials, dictant-se doncs una resolució sense coneixement de causa i privant-se aquesta part de desenvolupar degudament els motius de greuge contra l'Aute del President del Tribunal de Corts de data 22 de setembre de 1999".

Desè

Amb data 8 de febrer del 2000, la representació processal del Sr. Antoni Cachafeiro Filloy va presentar davant el Tribunal Constitucional un escrit de recurs d'empara contra els autes de data 22 de setembre i 9 de desembre de 1999, dictats pel president del Tribunal de Corts, per haver-se pogut produir una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

El recurrent considera que el president del Tribunal de Corts no disposa de la capacitat jurisdiccional per ordenar la nul·litat de l'ordre d'abonament del xec en favor del judici civil, ja que seria "una simple mesura administrativa sense cap caràcter jurisdiccional", i per consegüent, competència de la jurisdicció administrativa.

Així mateix, el recurrent sol·licita al Tribunal Constitucional que dicti sentència "anul·lant l'Aute del President del Tribunal de Corts de data 22 de setembre de 1999 confirmat per l'Aute del President del Tribunal de Corts de data 9 de desembre de 1999 i retornant les actuacions en el moment del procediment penal en el qual corresponia al President del Tribunal de Corts resoldre el recurs d'apel·lació contra la decisió del Batlle Instructor d'arxivar els autes penals derivant de les Diligències Prèvies núm. 485-4/98".

Onzè

En data 8 de febrer del 2000, el Tribunal de Corts va notificar a la representació processal del Sr. Antoni Cachafeiro Filloy l'aute que resolia la segona demanda de nul·litat d'actuacions presentada. Per aquest aute de data 7 de febrer del 2000, el president del Tribunal de Corts va declarar improcedent el recurs de nul·litat interposat per considerar que el Tribunal ja s'havia pronunciat sobre el primer recurs de nul·litat interposat i que el paràgraf segon de l'article 18 bis 3 de la Llei transitòria de procediments judicials disposa que no es pot interposar recurs contra l'aute que resol un incident de nul·litat d'actuacions.

Dotzè

Amb data 24 de febrer del 2000, la representació processal del Sr. Antoni Cachafeiro Filloy va presentar davant el Tribunal Constitucional un escrit de recurs d'empara contra els autes de data 9 de desembre de 1999 i 7 de febrer del 2000, dictats pel president del Tribunal de Corts, per haver-se pogut produir una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

En el seu escrit, la representació processal del Sr. Antoni Cachafeiro Filloy manifesta que els autes esmentats vulneren el dret a la jurisdicció, ja que el recurrent no ha tingut la possibilitat d'efectuar al·legacions de conformitat amb el que disposa l'article 18 bis 3 de la Llei transitòria de procediments judicials, i que el president del Tribunal de Corts ha fet "una interpretació abusiva i sense base legal (...) respecte al concepte de parts del procés".

Així mateix, el recurrent sol·licita al Tribunal Constitucional que dicti sentència "anul·lant els Autes del President del Tribunal de Corts de data 9 de desembre de 1999 i 7 de febrer del 2000, i retornant les actuacions en el moment del procediment penal en el qual corresponia al President del Tribunal de Corts donar audiència a aquesta part i a les demés parts del procés, facultant el compareixent a formular el corresponent escrit d'al·legacions en el termini legal assenyalat per a protegir els seus drets constitucionals".

Tretzè

En data 2 de març del 2000, el Ministeri Fiscal va presentar els seus informes, en què considerava el següent:

Quant al primer recurs, el president del Tribunal de Corts és competent per conèixer dels recursos d'apel·lació formulats contra les resolucions del batlle instructor que ordenen l'arxiu de les diligències prèvies, que decideixen o deneguen qualsevol mesura de caràcter personal o econòmic o que deneguen el processament, i que tots els autes han estat fonamentats en dret i àmpliament motivats.

Quant al segon recurs d'empara, "la interpretació d'un article de la Llei no pot ser mai considerat mancat de base legal per pròpia lògica, els autes a la data d'avui impugnats, es fonamenten el primer de data 9 de desembre de 1999 en la necessitat de que la persona que considera perjudicat el seu dret fonamental a la jurisdicció interessi la demanda per davant de l'òrgan jurisdiccional ordinari expressant els fets que li produeixin la vulneració, a fi de que la resta de les parts personades en el procés, puguin manifestar-se al respecte formulant al·legacions respecte dels pretesos greuges (...), així com respecte de l'aute de data 7 de febrer del 2000, que es fonamenta expressament en el propi article 18 bis.3 in fine quan diu "Contra aquesta resolució no s'hi pot

interposar recurs”.

I, en ambdós recursos d’empara, el Ministeri Fiscal constata una manca manifesta de contingut constitucional ja que “les pretensions del recurrent són pròpies de la legalitat ordinària i per conseqüent la demanda presentada comporta la inadmissibilitat per incompetència manifesta del Tribunal Constitucional”.

Catorzè

Amb data 14 de març del 2000, el Ple del Tribunal Constitucional va dictar un aute pel qual admetia a tràmit, sense efectes suspensius, els dos recursos d’empara, que va acordar acumular en el mateix procediment sota el número 2000-2 i 4-RE i, mitjançant providència de la mateixa data, es va trametre la causa a les parts perquè formulessin les al·legacions corresponents.

Quinzè

Amb data 24 de març del 2000, la representació processal de la societat Tallers Jollba, SA va presentar davant el Tribunal Constitucional un escrit d’al·legacions en què manifestava en relació amb el primer recurs que “El Sr. Cachafeiro ha tingut un procés degut i ha usat –i abusat- del seu dret a la jurisdicció doncs ha aprofitat totes les vies processals al seu abast per defensar els seus interessos, els quals no ha vist prosperar en base a resolucions dictades pels Tribunals competents per resoldre-les, resolucions totes elles fonamentades en dret” i que “L’Aute dictat pel batlle instructor és recurrible” segons disposa l’article 194 del Codi de procediment penal. “És recurrible davant el President del Tribunal de Corts i precisament la llei disposa que és el president del Tribunal de Corts l’encarregat de resoldre’l –com va fer-”.

En relació amb el segon recurs d’empara, aquesta part insisteix en el fet que “un cop rebuda la sol·licitud les parts tenen dret a presentar les seves al·legacions, vol dir que en aquesta sol·licitud han d’anar continguts tots els arguments de defensa, doncs absurd és pretendre que les altres parts en el procés facin les seves argumentacions en contra uns motius de nul·litat que desconeixen quins són doncs el recurrent encara no els ha exposat. (...) la persona que es considera perjudicada en el seu dret fonamental a la jurisdicció ha d’interessar per davant l’òrgan jurisdiccional ordinari amb l’exposició dels fets que li produeixin la vulneració, a fi de que la resta de les parts personades en el procés puguin manifestar-se a l’efecte”.

La representació processal de la societat Tallers Jollba, SA demana que siguin desestimats els

recursos d’empara interposats pel Sr. Antoni Cachafeiro Filloy ja que considera que no s’han vulnerat en cap moment els drets protegits per l’article 10 de la Constitució.

Setzè

Amb data 27 de març del 2000, la representació processal del Sr. Antoni Cachafeiro Filloy va presentar escrit d’al·legacions en què manifestava que “Una sol·licitud no és un escrit d’al·legacions. Donar audiència significa permetre a la part la més interessada, que és el demandant, presentar les seves al·legacions. (...) Aquesta part no ha pogut expressar davant la jurisdicció competent els motius pels quals considerava que no es podia prendre pel President del Tribunal de Corts la part de resolució de data 22 de setembre de 1999 (DP núm. 485-4/98) essent aquesta situació característica de la vulneració del dret a la jurisdicció protegit constitucionalment”. I per tant, el recurrent demana al Tribunal Constitucional que declari que se li ha vulnerat el seu dret a la jurisdicció.

Dissetè

Amb dates 13 d’abril, 18 d’abril i 19 d’abril del 2000, el Ministeri Fiscal, la representació processal de la societat Tallers Jollba, SA i la representació processal del Sr. Antoni Cachafeiro Filloy, respectivament, formulen escrits de conclusions en què reiteren substancialment tot allò que fou al·legat i argumentat en els escrits precedents presentats davant el Tribunal Constitucional.

Fonaments jurídics

1. Com ja s’indicava en l’aute d’admissió a tràmit del dia 14 de març del 2000, aquest Tribunal, d’acord amb l’article 34.3 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, i a proposta del magistrat ponent, va decidir unificar en una sola les causes 2000-2-RE i 2000-4-RE, ja que ambdós recursos d’empara van ser interposats pel mateix recurrent i anaven dirigits contra dues resolucions d’un mateix òrgan jurisdiccional en el decurs d’una única causa, relacionades entre elles de manera directa i indestriable. El segon recurs d’empara es va interposar contra la primera resolució del president del Tribunal de Corts en relació amb l’incident de nul·litat d’actuacions. Així doncs, aquesta decisió fa referència a les dues resolucions esmentades en una sentència única.

2. Aquest Tribunal Constitucional, en aquesta causa unificada, ha de pronunciar-se exclusivament en relació amb el contingut constitucional de la demanda, i en concret, sobre la pretesa vulneració dels drets reconeguts a l’article 10 de la Constitució, pels autes objecte del recurs d’empara, i això en

relació amb el procediment previst a l'article 18 bis 3 de la Llei transitòria de procediments judicials.

3. Primerament aquest Tribunal considera que cal pronunciar-se sobre un aspecte plantejat en l'escrit de recurs d'empara 2000-2-RE, segons el qual, i a banda d'altres pretensions, el president del Tribunal de Corts no seria competent per pronunciar-se en apel·lació sobre allò que, segons el parer del recurrent, és una mesura administrativa, per tant la decisió "no s'incorpora en cap marc jurisdiccional legal, no esta fonamentada en dret i en un procés degut". La part recurrent argumenta que l'article 52.1 de la Llei qualificada de la Justícia no preveu cap altra funció jurisdiccional del president del Tribunal de Corts que la de vigilància penitenciària i d'aplicació de penes. Tanmateix, l'article 3 del Codi de procediment penal, Llei també amb rang de qualificada i de data posterior a aquella, assigna al president del Tribunal de Corts el coneixement dels recursos d'apel·lació contra les resolucions del batlle instructor en els casos previstos per la llei. I l'article 194 del Codi de procediment penal desenvolupa clarament els supòsits de recursos contra resolucions de batlles. Per tant, la competència del president del Tribunal de Corts queda clarament determinada, i pel que fa a aquest punt, l'escrit de recurs d'empara 2000-2-RE no té fonamentació jurídica suficient ni lògica, ja que no és el recurrent qui ha d'interpretar el contingut dels articles de les lleis aplicables aquí esmentades, sinó els jutges i els magistrats en l'exercici de llur funció jurisdiccional, i en aquest cas, pel que fa a l'aute de data 22 de setembre de 1999, el president del Tribunal de Corts.

4. En el mateix escrit, el recurrent anuncia la presentació d'un nou incident de nul·litat d'actuacions contra l'aute de data 9 de desembre de 1999, perquè el Tribunal de Corts no li havia donat audiència com a part en el procés, tot i que l'article 18 bis 3 de la Llei transitòria de procediments judicials disposa de manera taxativa: "contra aquesta resolució no s'hi pot interposar recurs". Amb data 24 de febrer del 2000, el recurrent va presentar, efectivament, el recurs d'empara 2000-4-RE, mitjançant el qual desenvolupa i reitera la pretensió que aquest Tribunal anul·li l'aute de data 9 de desembre de 1999 esmentat, així com l'aute de data 7 de febrer del 2000, que desestimava novament la seva pretensió.

5. La qüestió essencial és, des del punt de vista del contingut material que hauria de tenir el dret a la jurisdicció reconegut en l'article 10 de la Constitució, el contingut exacte de les clàusules processals de l'article 18 bis 3 de la Llei transitòria de procediments judicials. En concret, el contingut del paràgraf tercer de l'article esmentat que estableix que "El jutge o tribunal, un cop rebuda la sol·licitud, dóna audiència a les parts del procés, que poden formular al·legacions en un termini de deu dies naturals".

Aquest Tribunal comparteix en part l'argumentació del Ministeri Fiscal continguda en els seus dos informes relatius a les dues causes unificades, quan manifesta que d'acord amb les disposicions dels articles 86.1 i 87 de la Constitució, les normes de competència i procediment aplicables a l'Administració de Justícia estan reservades a la llei i que, per tant, correspon als òrgans jurisdiccionals ordinaris la seva interpretació i la seva aplicació. Ara bé, això és així sempre que l'Administració de Justícia respecti els límits fixats per la mateixa Constitució. És cert, també, que en els seus dos escrits, el recurrent barreja amb molta freqüència pretensions que només poden ser

plantejades i resoltes per la justícia ordinària, amb invocacions genèriques a una vulneració eventual dels drets reconeguts a l'article 10 de la Constitució. I també és cert, i aquest Tribunal ho ha reiterat a bastament, que el dret a la jurisdicció no és necessàriament el dret a obtenir satisfacció de les pretensions al·legades.

Aquest Tribunal considera que l'article 18 bis de la Llei transitòria de procediments judicials ha de ser entès en relació amb l'exhaustiva exposició de motius que el precedeix, i que no deixa dubtes pel que fa a la seva interpretació. Aquest article és una modificació legislativa relacionada directament amb la reforma legislativa de la mateixa data, de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, i en concret, amb les disposicions legislatives relatives al recurs d'empara en els casos d'invocació de l'article 10 de la Constitució. Com expressa el legislador en l'exposició de motius, l'article 18 bis es proposa de resoldre el problema creat per un buit legislatiu. Amb aquesta finalitat l'article 18 bis, en els supòsits definits en els seus tres apartats (el quart fa explícit que la sol·licitud de nul·litat no suspèn l'execució de la resolució), **crea un procediment nou i específic** per tal d'evitar casos en els quals no fos possible fer efectiva la protecció constitucional dels drets fonamentals reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

D'això se'n desprèn que, a partir del moment en què el recurrent invoca l'incident de nul·litat d'actuacions de l'article 18 bis, i sempre en el supòsit que es compleixin els requisits formals previstos en la llei, **s'enceta un procediment específic amb exigències processals pròpies**, previ i indispensable per a la presentació del recurs d'empara en els casos de vulneració del contingut de l'article 10 de la Constitució. El president del Tribunal de Corts, d'acord amb els articles 3 i 194 del Codi de procediment penal, pot resoldre en apel·lació un recurs relatiu a una decisió d'un batlle. Però, quan aquesta decisió es converteix en resolució ferma i definitiva, l'apartat 3 de l'article 18 bis és molt clar sobre aquest punt, ja que la persona afectada per la vulneració de l'article 10 pot demanar l'anul·lació d'aquesta resolució. Precisament perquè s'enceta un procediment nou, un incident de nul·litat d'actuacions, condició prèvia i indispensable per presentar un recurs d'empara, les exigències processals d'aquest procediment han de ser interpretades de la manera més literal i garantista possible, i en concret, la frase "El jutge o tribunal, un cop rebuda la sol·licitud, dóna audiència a **les parts del procés**" només pot ser entesa com a audiència a **totes** les parts del procés.

Aquest Tribunal no s'ha de pronunciar sobre les intencions de les parts pel que fa a la utilització dels mecanismes legals al seu abast, però, atès que el legislador, en redactar l'article 18 bis, va establir uns terminis molt estrictes i curts, la invocació d'aquest article no hauria de causar dilacions excessives o indegudes.

Aquest Tribunal Constitucional recorda igualment a les parts que, acomplides aquestes exigències processals, contra la resolució d'un incident de nul·litat d'actuacions no s'hi pot interposar recurs.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Atorgar parcialment l'empara sol·licitada per la representació processal del Sr. Antoni Cachafeiro Filloy en el present recurs.

Segon

Anul·lar els autes de data 9 de desembre de 1999 i 7 de febrer del 2000, dictats pel president del Tribunal de Corts i retornar les actuacions a la fase d'admissió a tràmit de l'incident de nul·litat d'actuacions, interposat pel recurrent el dia 5 d'octubre de 1999, a fi que el president del Tribunal de Corts, d'acord amb les disposicions de l'article 18 bis 3 de la Llei transitòria de procediments judicials, doni audiència a les parts del procés en els terminis previstos, i es pronunciï sobre l'aute de data 22 de setembre de 1999.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a les representacions processals de les parts, al Ministeri Fiscal, al president del Tribunal de Corts i al president de la Batllia, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 12 de maig del 2000.

Pere Vilanova Trias

Joan Josep López Burniol

President

Vicepresident

Philippe Ardant

Miguel Ángel Aparicio Pérez

Magistrat

Magistrat